

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320202490
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2320202490.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobcu: M. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, právne zastúpeného: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, o zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 700 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 19. novembra 2020, č.k. 18Csp/91/2020-116, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 700 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal mu aj nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, vecne tým, že žalobca splnil zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadostučinenia a finančné zadostučinenie požadované žalobou vo výške 700 eur je zároveň primerané.

2. Súd prvej inštancie dôvodil, že ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti je naplnená vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

3. Súd prvej inštancie mal preukázané, že rozsudkom č.k. 35Csp/316/2017-175 zo dňa 27.01.2020 Okresný súd Galanta uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.605,30 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.605,30 eura od 29.10.2017 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Súd mal v tomto konaní za preukázané, že žalobcovi

ako dlžníkovi bol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere reálne poskytnutý úver zo strany žalovaného ako veriteľa v celkovej výške 8.170 eur, za ktorý ku dňu rozhodnutia súdu zaplatil 14.775,30 eura, pričom celková čiastka, ktorú mal žalobca v zmysle zmluvy zaplatiť predstavovala 19.900,40 eura. Keďže úverová zmluva obsahovala nesprávne uvedené náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., a to celkovú výšku úveru, RPMN, či celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, s čím priamo zákon (§ 11 ods. 1 písm. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) spája následok bezúčinnosti a bezpoplatkovosti takéto úveru, patrila žalovanému len istina úveru, a uplatňovaná suma 6.605,30 eura predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Súd žalobe vyhovel a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2020.

4. Vychádzajúc z uvedeného súd konštatoval, že žalobcovi ako spotrebiteľovi vznikol nárok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keďže sa úspešne domohol uplatnenia svojho práva vo vyššie označenom konaní a je tiež nepochybné, že postupom žalovaného mu bola spôsobená ujma, pričom postačuje, že konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu. Obrana žalovaného založená na neexistencii predpokladov pre vznik nároku žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia (z dôvodu, že predmetom konania vedeného pod sp. zn. 35Csp/316/2017 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, resp. súd v uvedenom konaní nedeklaroval porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného) teda jednoznačne dôvodná nebola. Súd ďalej konštatoval, že samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Cieľom sankčnej funkcie náhrady škody nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k nemu a ktorým mu spôsobil škodu a tiež odradiť od opakovania takéto konania v budúcnosti. Žalovaný dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, pri uzatváraní kontraktu so žalobcom nedodrжал zákonom požadované náležitosti zmluvy, neplatne dojednal zmluvné úroky trojnásobne prevyšujúce priemernú výšku úrokových mier z úverov v príslušnom období a súčasne pri uzatváraní zmluvy so žalobcom nekonal s náležitou odbornou starostlivosťou (ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku č.k. 35Csp/316/2017-175 zo dňa 27.01.2020), žalobca sa z tohto titulu voči žalovanému úspešne domohol vydania bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné konštatovať, že takéto konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi.

5. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia, táto závisí od úvahy súdu, pričom za primerané v prejednávanej veci súd prvej inštancie považoval finančné zadostučinenie vo výške 700 eur, ktoré je vyrovnaním ujmy žalobcu, vzniknutej konaním žalovaného a je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Súd zohľadnil okolnosti daného prípadu, keď žalobca sa musel ochrany svojich práv domáhať na súde, aby neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rámci zmluvného vzťahu so žalobcom v rozpore so zákonom, pričom odplata za poskytnutie úveru v danom prípade predstavovala 11.730,40 eura (19.900,40 eura - 8.170 eur), pri sume skutočne poskytnutého úveru 8.170 eur s tým, že žalobca nad sumu istiny úveru zaplatil čiastku 6.605,30 eura, v ktorej výške boli porušené majetkové práva žalobcu. Súd prihliadol i na nesporné skutkové tvrdenia žalobcu, že žalovaný aj napriek existencii právoplatného rozhodnutia 35Csp/316/2017-175 zo dňa 27.01.2020, vydal žalobcovi len časť preplatku 6.605,30 eura, pričom žalobca v priebehu konania úver riadne dosplácal a po právoplatnosti rozhodnutia vyzval žalovaného, aby vydal i zvyšok bezdôvodného obohatenia vo výške 4.925,10 eura, čo žalovaný odmietol a žalobca sa opätovne musí domáhať svojho majetkového práva na príslušnom súde v konaní pod sp. zn. 28Csp/70/2020. Zároveň súd pri ustálení výšky primeraného finančného zadostučinenia zohľadnil aj okolnosť, aby výška finančného zadostučinenia plnila aj odradzovaciu funkciu uvedeného satisfakčného prostriedku, keďže nárok na primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľa neplní len relutárnu funkciu, ale aj funkciu sankčnú a odradzujúcu, aby sa žalovaný ako dodávateľ nedopúšťal recidívy konania porušujúceho práva spotrebiteľov. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

6. Tento rozsudok napadol v celom rozsahu odvolaním žalovaný, ktorý ho považoval za nesprávny z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Podľa neho neboli splnené podmienky zo strany žalobcu na priznanie finančného zadostučinenia. Predpokladom priznania je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. V danom prípade spotrebiteľove práva úverovou zmluvou neboli žiadnym spôsobom poškodené. V konaní pod sp.zn. 35CSP/316/2017 bolo predmetom sporu výlučne vydanie

bezdôvodného obohatenia, o ktorom konajúci súd rozhodol vydaním rozsudku, čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Podľa ust. § 3 ods. 5 je ďalšou podmienkou porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (t.j. zákonom č. 250/2007 Z.z.), ale súčasne aj osobitnými predpismi a žalobca neuviedol akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť, obmedzil sa len na konštatovanie, že úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Toto však nemožno považovať za porušenie práv a povinností majúcich za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, keď vzhľadom na predmet činnosti, ktorým je poskytovanie úverov, má žalovaný záujem na zaplatení úrokov. Nemalo by žiadny zmysel úmyselne nedodržať všetky zákonné náležitosti, za čo by bol následne sankcionovaný on sám a nie žalobca ako klient. Obdobný právny názor prezentoval aj Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp.zn. 11Csp/33/2018. Odvolateľ poukazuje aj na požiadavku primeranosti finančného zadosťučinenia vo vzťahu k porušenej povinnosti, keďže cieľom finančného zadosťučinenia má byť nastolenie akejsi rovnováhy v dôsledku porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Pokiaľ však súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, naopak spotrebiteľ získa výhodu. Ak by na základe tejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi ešte priznané primerané finančné zadosťučinenie, išlo by o nesprávny výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., pričom žalovaný v tejto súvislosti dáva do pozornosti viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove (sp.zn. 14Co/91/2012-141, sp.zn. 17Co/17/2018, sp.zn. 9Co/50/2018), v ktorom súd uvádza, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo. Odvolateľ preto poukazuje na to, že žalobcovi v tomto prípade potenciálne mohla vzniknúť len ujma za zaplatené úroky (na ktoré sa však pri podpise úverovej zmluvy slobodne a vážne zaviazal) a žalované bezdôvodné obohatenie mu už v konaní vedenom pod sp.zn. 35Csp/316/2017 vyplatené bolo. Pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov a za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by tak bol žalovaný postihnutý dvakrát, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. O poskytnutie úveru žiadal žalobca, s výškou úveru, s úrokmi a poplatkami bol oboznámený, súhlasil s nimi a žiadne, ani len potenciálne riziko ujmy mu nehrozilo. Súd by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky, poskytovať im bezbrehú ochranu a následne im ešte aj priznať primerané finančné zadosťučinenie. Navrhol preto napadnuté rozhodnutie zmeniť alebo vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu považoval rozhodnutie za správne, mal za to, že preukázal splnenie podmienok pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Úvahy žalovaného o tom, že neuvedením podstatných náležitostí v úverovej zmluve v súlade s právnou úpravou získal žalobca ako spotrebiteľ výhodu a poškodeným sa stal samotný dodávateľ, nemajú právny a racionálny základ. Žalovaný je pritom odborne spôsobilou osobou, ktorá na nebankovom trhu pôsobí viac ako 10 rokov a je mu známa rozsiahla rozhodovacia súdna prax, ktorá opakovane označila za vadné úvery z dôvodu absencie kľúčových informácií o spotrebiteľskom úvere a napriek tomu nepredkladá spotrebiteľom formulárové produkty s právne nesúladným obsahom (čo dokonca označuje za výhodu pre spotrebiteľa) a v prípade, že sa spotrebiteľ mobilizuje (čo je skôr výnimočným javom s prihliadnutím na pomer žalovaným uzatváraných tisícov zmlúv totožného produktu) ospravedlňuje svoje zlyhanie tak, že by pre veriteľa nemalo zmysel nedodržať všetky zákonné náležitosti. Žalovaný žalobcu ako spotrebiteľa majetkovo poškodil až do výšky 6.605,30 eur s príslušenstvom (pričom prebieha ďalšie konanie o vydaní zvyšku bezdôvodného obohatenia), táto suma nie je nepatrnou ujmou, ale sumou, ktorá by nepochybne zasiahla finančný rozpočet a kvalitatívne ovplyvnila životnú úroveň žalobcu. Žalobca poukazuje v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2016 sp.zn. 6Cdo 389/2015, kde v súvislosti s ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. súd uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, bezdôvodného obohatenia a pod. alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Tento výklad bol najvyšším súdom potvrdený a doplnený aj v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a uvedeným spôsobom postupujú aj všeobecné súdy (napr. rozhodnutie Okresného súdu Galanta sp.zn. 35Csp/316/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/473/2016, rozsudok Krajského súdu Žilina

sp.zn. 6Co/99/2018, rozsudok Krajského súdu Žilina sp.zn. 6Co/22/2018). Žalobca považuje výšku uplatneného finančného zadosťučinenia za primeranú, keďže bol nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré zasiahlo do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a pod., musel sa zúčastňovať na pojednávaniach. Požadovaná výška je adekvátne, ak nie podhodnotená, keďže nepredstavuje ani jednu tretinu z výšky spôsobenej ujmy a plní základný účel tohto inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi ako spotrebiteľovi a zároveň odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Vzhľadom na postoj žalovaného sa zdá, že výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa by mal byť v prejednávanej veci primárnym. Navrhol preto rozsudok v celom rozsahu ako správny potvrdiť a priznať mu voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Predmetom konania bola žaloba žalobcu ako spotrebiteľa na zaplatenie sumy 700 eur titulom finančného zadosťučinenia od žalovaného ako dodávateľa za porušenie práv a povinností ustanovených zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobe v celosti vyhovel a priznal žalobcovi aj nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

10. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávnosť skutkových a právnych záverov súdu, spochybnil vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj súdom priznanú výšku. Odvolací súd však vady rozhodnutia vytýkané odvolateľom nezistil.

11. Odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku, s ktorým sa plne stotožňuje. Už súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal s námietkami žalovaného uplatnenými aj v odvolaní a žalovaný ani odvolacom konaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

12. Svoj nárok žalobca odvodzoval z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej

v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, kedy na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (por. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017).

14. Odvolacia námietka žalovaného o absencii konkrétneho porušenia práva bola nedôvodná. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv, keďže súdnym rozhodnutím mu ako spotrebiteľovi bol priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanému ako poskytovateľovi úveru vo výške 6.605,30 eur s príslušenstvom, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom z odôvodnenia vyplývalo konkrétne porušenie povinností žalovaného ako dodávateľa pri uzavieraní úverovej zmluvy (žalovaný do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj sumu nevyžiadanych plnení za doplnkové služby vo výške 883 eur, postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou ustanovenou v § 2 písm. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmluve o spotrebiteľskom úvere došlo k nesprávnemu uvedeniu údajov o celkovej výške úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. g/, o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/, keď žalovaný sumu doplnkových služieb ako parameter výpočtu nepoužil, v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň súd konanie veriteľa, ktorý v súvislosti s poskytnutím úveru požadoval od spotrebiteľa úroky trojnásobne prevyšujúce priemernú výšku úrokových mier z úverov v príslušnom období, považoval za rozporné s dobrými mravmi a preto dojednanie o úrokoch v zmysle § 39 OZ za absolútne neplatné). Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

15. Odvolacia argumentácia a právny názor prezentovaný žalovaným, je v rozpore so závermi vyslovenými v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý zákon vyžaduje pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva a účelom tohto finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách, nie zaťažovať spotrebiteľa dôkazným bremenom preukazovať ďalšie iné podmienky, vrátane podmienky, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma. V predmetnej veci tento predpoklad nepochybne splnený bol.

16. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri jej určení zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). Za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vznikli. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo namieste v prejednávanej veci prihliadnuť na dôsledky, ktoré malo na žalobcu platenie neoprávnených súm žalovanému, ako aj na intenzitu zásahu do práv žalobcu konaním žalovaného. Žalobca zaplatil žalovanému minimálne o 6.605,30 eur (suma bezdôvodného obohatenia judikovaná rozhodnutím Okresného súdu Galanta sp. zn. 35Csp/316/2017-175) viac než mu patrilo, keďže úver je bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje značnú sumu spôsobilú citeľne ovplyvniť životnú úroveň každého priemerného obyvateľa SR. Táto suma predstavuje pritom iba časť preplatku vzniknutého z úverovej zmluvy a žalobca, ktorý v priebehu súdneho konania úver riadne dosplácal, sa musí v ďalšom súdnom konaní (sp. zn. 28Csp/70/2020) opätovne domáhať svojho majetkového práva žalobou o zaplatenie 4.925 eur, pretože žalovaný napriek právoplatnosti rozhodnutia odmieta túto zvyšnú sumu žalobcovi vrátiť. Argumentácia žalovaného, podľa ktorej by nedodržanie povinností žalovaného pri uzavieraní úverovej zmluvy malo byť spotrebiteľovi na prospech, nemôže obstáť. Niet pochýb o tom, že svojich majetkových práv sa voči žalovanému na súde domáha len zanedbateľná časť spotrebiteľov, s ktorými uzavrel zmluvný vzťah tiež bez dodržania zákonných povinností a žalovaný tak v konečnom dôsledku zo svojho konania profituje.

17. Ako bolo uvedené už vyššie, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie. Tvrdenie vzniknutej ujmy žalobcom však môže mať vplyv na posúdenie výšky priznaného zadosťučinenia súdom. V prejednávanej veci išlo o prípad, kde žalobca preukázal, že v jeho prípade škoda nielen hrozila, ale aj reálne vznikla, pretože zavinením žalovaného bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky, na ktoré nemal podľa zákona nárok a napokon bol nútený sám iniciovať a podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, a v súčasnosti dokonca ďalšie súdne konanie. Toto nepochybne malo negatívny dopad na životnú úroveň žalobcu (je totiž zrejmé, že finančné prostriedky neoprávnene vyplácané žalovanému tak žalobca nemohol použiť na svoje osobné potreby). Za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať v danom prípade teda diskomfort spočívajúci jednak v značnom finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vzniklo a zároveň tiež v rovine psychického napätia a stresu. Vzhľadom na okolnosti prípadu je potom výška priznaného finančného zadosťučinenia 700 eur primeraná, nepredstavuje ani 10% zo sumy, o ktorú by sa žalovaný nepoctivým konaním na jeho úkor obohatil, ak by sa nebol žalobca domáhal svojich práv na súde. Účelom zadosťučinenia je vyjadriť určité odsúdenie protiprávneho konania dodávateľa a odradiť ho od opakovania podobných porušení právnych predpisov. Odvolací súd považuje za logické a spravodlivé, aby priznané finančné zadosťučinenie zohľadnilo aj výšku reálnej finančnej ujmy hroziacej žalobcovi v súvislosti s tým, že žalovaný si nárokoval zaplatenie súm, na ktoré pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov nemal nárok.

18. S prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti prípadu, podľa odvolacieho súdu tak výška priznaného finančného zadosťučinenia sa javí ako primeraná dôsledkom, ktoré malo pre žalobcu platenie neoprávnených súm žalovanému, ako aj intenzite zásahu do práv žalobcu, táto suma je pre žalobcu ako satisfakčný prostriedok dostačujúca, je tiež pre žalovaného určitou sankciou za to, že konal v rozpore so zákonom a zároveň bude slúžiť na odradenie žalovaného od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov.

19. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie z hľadiska opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a jeho rozsudok je vecne správny. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci za nepodstatné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, nakoľko by nezvrátili rozhodnutie odvolacieho súdu. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (por. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. II. ÚS 200/09).

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, vrátane správneho závislého výroku o náhrade trov konania.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).